

η Παρέα μας

Διμηνιαία σχολική εφημερίδα του Γυμνασίου Τουρλωτής - Αριθμός φύλλου 56 (Οκτώβριος- Νοέμβριος 2015)

Θα μας βρείτε και στο Internet στη διεύθυνση : <http://gym-tourl.las.sch.gr>

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΣΤΟΝ ΣΥΓΧΩΡΙΑΝΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑ ΚΑΙ ΚΑΛΟ Μας ΦΙΛΟ ΟΔΥΣΣΕΑ ΤΣΑΓΚΑΡΑΚΗ

Καλό ταξίδι, κύριε Οδυσσέα!!

Οδυσσέας Τσαγκαράκης

Οδυσσέας Τσαγκαράκης: ο δικός μας Οδυσσέας όπως τον είχαμε προσφωνήσει και σε ένα άρθρο από μια συνέντευξη που του είχαμε πάρει παλιότερα για την σχολική εφημερίδα μας (τεύχος 44- Απρίλης 2013, βρείτε το στην ιστοσελίδα μας) στην οποία μας είπε πως πέρασε τις δύσκολες στιγμές

στην ζωή του και πως κατάφερε να φτάσει ως εκεί που έφτασε.

Καταρχάς θα θέλαμε να θυμίσουμε ότι ο κύριος Οδυσσέας έφυγε από την ζωή πρόσφατα, την 1^η Αυγούστου 2015 έχοντας ένα άδοξο τέλος, καθώς βρέθηκε πνιγμένος σε μια παραλία κοντά στο σπίτι του. Σαν ένα μικρό αφιέρωμα στη μνήμη του σας γράφουμε αυτό το άρθρο. Ένας μικρός φόρος τιμής στον άνθρωπο πρώτα απ' όλα, με τον οποίο σαν σχολείο είχαμε αναπτύξει ιδιαίτερη σχέση και κατά δεύτερο λόγο στον επιστήμονα.

Ο κύριος Οδυσσέας γεννήθηκε στις 15 Οκτωβρίου 1936 στην Τουρλωτή και όπως μας είπε τα παιδικά του χρόνια ήταν πολύ δύσκολα. Βοηθούσε τον πατέρα του στα χωράφια και στις άλλες δουλειές και στον ελεύθερο χρόνο του μαζευόταν με τα άλλα παιδιά κι έκαναν σκανταλιές, όπως κάνουμε κι εμείς τώρα.

Σπούδασε στο δτάξιο Γυμνάσιο Σητείας, και μετά έφυγε οικονομικός μετανάστης στη Γερμανία. διότι οι γονείς του δεν μπορούσαν να τον στηρίξουν οικονομικά, αν και έκαναν ό,τι μπορούσαν. Εκεί δούλεψε και σπούδαζε ταυτόχρονα κλασική φιλολογία και αρχαία ιστορία στο Αμβούργο και στο Μόναχο και μετά συνέχισε τις σπουδές του στον Καναδά. Γύρισε το 1982, όταν άρχισε να διδάσκει στο Πανεπιστήμιο του Ρεθύμνου, στο οποίο είχε μέχρι και το θάνατό του τον τίτλο του ομότιμου καθηγητή.

Μας είπε ακόμα ότι για να τα καταφέρει όλα αυτά πέρασε πολλά, όχι σαν αυτά του ομηρικού Οδυσσέα τα πάθη, αλλά και πάλι αρκετά. Όταν ήταν νέος, ας πούμε, εργαζόταν στο λατομείο στο Αλτσί κι έκανε δύο ώρες για να πάει και άλλες δύο να γυρίσει με τα πόδια, ενώ στο εξωτερικό δούλεψε σε μεταλλεία, προκειμένου να βγάλει τα έξοδα των σπουδών του. Έκανε τα πάντα για να πετύχει στην ζωή του και τα κατάφερε, γιατί πάλεψε για αυτό που αγαπούσε και στην συνέχεια έμαθε Αγγλικά και άλλες ξένες γλώσσες μόνος του, διότι του ήταν χρήσιμες και απαραίτητες στο εξωτερικό που ζούσε. Ασχολήθηκε ιδιαίτερα με την ομηρική ποίηση, που πάντα τον τραβούσε. Επίσης μας εκμυστηρεύτηκε ότι πιο σημαντικό θεωρεί που έκανε περήφανους τους γονείς του με αυτά που πέτυχε στην ζωή του και που ούτε καν τα φανταζόταν.

Ο κύριος Οδυσσέας έχει δύο παιδιά, μια κόρη και ένα γιό, κι ένα εγγόνι που υπεραγαπούσε. Τον ελεύθερο του χρόνο ασχολούνταν με την κηπουρική κι αρθρογραφούσε τακτικά σε εφημερίδες και περιοδικά. Μας έκανε συχνά την τιμή να μας στέλνει τα νέα του άρθρα –πάντα ενδιαφέροντα- ηλεκτρονικά. Μάλιστα πέρυσι στις εξετάσεις της Γλώσσας είχαμε ένα δικό του άρθρο να αναλύσουμε με την έγκρισή του φυσικά. Από τότε που του πήραμε την συνέντευξη και γνωριστήκαμε ήταν σταθερά φίλος του σχολείου μας και κάθε χρόνο συμμετείχε στην κριτική επιτροπή για το διαγωνισμό μας, ενώ πολλές φορές μιλούσε με μας τα παιδιά και στο Facebook.

Ένας σπουδαίος και συνάμα απλός άνθρωπος!

Τα θερμά μας συλλυπητήρια στην οικογένειά του!

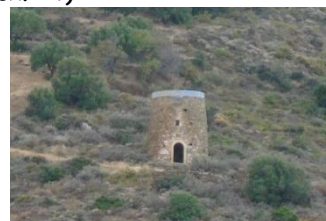
Μανόλης Τσαγκαράκης, Τουρλωτή, Γ' τάξη
(κείμενο κι επεξεργασία του στον Η/Υ)

Αγαπημένοι μας αναγνώστες,

Αργήσαμε κι αυτή τη φορά να σας παρουσιάσουμε το νέο μας τεύχος, για λόγους ανεξάρτητους από μας κι επειδή καθυστέρησε η παράδοση του νέου μας φωτοτυπικού. Είμαστε τώρα όμως πάλι εδώ για μία ακόμα σχολική χρονιά πιστοί στο ραντεβού μας.

Σ' αυτό το τεύχος θα βρείτε:

- Αφιέρωμα στον Οδυσσέα Τσαγκαράκη (σελ. 1)
- Άρθρα για γνωστούς αθλητές μπάσκετ: Ζήσης. Σπανούλης, Αντετοκούμπο (σελ. 2-3)
- Ορειβατικές μας εκδρομές κι εξορμήσεις στην περιοχή μας (σελ. 4-6)
- Άρθρο για τα αδέσποτα σκυλιά (σελ. 6)
- Τα νέα του Α.Ο. Τουρλωτής (σελ. 6)
- Άρθρα για μαγαζιά που άνοιξαν νέοι επαγγελματίες της περιοχής (σελ. 7-9)
- Για θεατρικές παραστάσεις που είδαμε το φθινόπωρο (σελ. 10)
- Είναι δυνατή η ζωή στον Άρη; (σελ. 10)
- Για τη μαθητική διαρροή (σελ. 11)
- Συνέντευξη από τον κύριο Ζερβάκη για το ταξίδι του στην Πράγα (σελ. 12-13)
- Πληροφορίες για την ανακύκλωση μπαταριών που γίνεται στο σχολείο μας (σελ. 13)
- και τη δανειστική μας βιβλιοθήκη (σελ. 14)

Ο μύλος του παπά στη Λάστρο

Σπανούλης και Ζήσης για διακοπές στον Άγιο Νικόλαο, μεγάλοι μπασκετμπολίστες αλλά και τρελοί χαζομπамπάδες

Ο Νίκος Ζήσης πανηγυρίζει με το γιο του σε αγώνα της εθνικής. Κάτω: Σπανούλης, Ζήσης κάνουν μπάνιο με τα παιδιά σε κοντινή μας παραλία

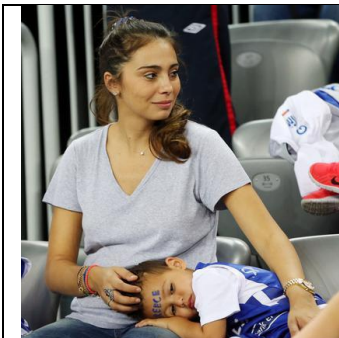
Ζήσης, Μπουντούρης, Σπανούλης, η απερχόμενη γενιά της Εθνικής Ομάδας και πολύ καλοί φίλοι.

Ένα βράδυ του Ιουνίου πήγαμε στον Άγιο Νικόλαο για μια παράσταση που γινόταν εκεί στην Πινακοθήκη, στο πεζόδρομο στο κέντρο του Αγίου Νικολάου. Η παράσταση είχε πολλή μουσική και τραγούδι (ήταν βασισμένη στο «Μεγάλο μας τσίρκο» του Ιάκωβου Καμπανέλη κι οργανώθηκε από τον Προϊστάμενο της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, κύριο Σταμέλο), αλλά η αίθουσα ήταν μικρή και γεμάτη με κόσμο και δεν είχαμε που να κάτσουμε. Εγώ βαριόμουνα και φύγαμε λίγο πριν το τέλος. Πήραμε τον πεζόδρομο που οδηγούσε στο λιμάνι, για να περάσει λίγο η

ώρα, πριν να πάμε σπίτι. Τότε είδαμε ξαφνικά δυο μεγάλους μας αθλητές, τους μπασκετμπολίστες της Εθνικής μας, το Ζήση και το Σπανούλη. Ενώ ήξερα μόνο το Σπανούλη, αλλά η μαμά μου τους ήξερε και τους δυο πολύ καλά από την τηλεόραση. Κάτσαμε αρκετή ώρα εκεί και τους χαζεύαμε. Είδαμε και τις γυναίκες τους και τα παιδιά τους. Είχαν 'γεμίσει' οικογενειακά τον πεζόδρομο και τους κοιτούσαν όλοι οι περαστικοί, όσοι ήταν Έλληνες και τους γνώριζαν! Τους ζητούσανε αυτόγραφα και φωτογραφίες και αυτοί δεν αρνήθηκαν σε κανένα. Εντύπωση μου έκανε που είχαν πολλά παιδιά και παίζοντας μαζί τους τα πετούσανε στον αέρα και τα πιάνανε μετά σα να ήταν μπάλες του μπάσκετ! Ο κύριος Σπανούλης είχε τρία παιδιά (αγοράκια) και η γυναίκα του ήταν πάλι έγκυος (τελικά γέννησε ένα κοριτσάκι στις 3 Αυγούστου, όπως μάθαμε, το τέταρτο παιδί τους)! Αναρωτιέμαι πόσα θα κάνει ακόμη! Τώρα ξέρουμε ποιος θα μας σώσει από την έλλειψη πληθυσμού! Ο κύριος Ζήσης είχε ένα αγοράκι με το οποίο έπαιζε και ένα άλλο μωρό στο καρότσι. Οι γυναίκες τους είχαν μπει για ψώνια και τους είχαν αφήσει έξω στον πεζόδρομο με τα παιδιά και τα καρότσια!

Ήταν ωραία εμπειρία που τους είδαμε και μάλιστα μου έκανε εντύπωση πόσο απλοί είναι και αντί να κρυφτούνε σε ένα πολυτελές ξενοδοχείο κάνανε βόλτα στην πόλη, αλλά και πόσο καλοί οικογενειάρχες και τρυφεροί μπαμπάδες ήτανε. Δυστυχώς δεν είχαμε μαζί μας ούτε στυλό, ούτε χαρτί για μια υπογραφή, ούτε φωτογραφική μηχανή για μια φωτογραφία μαζί τους και αυτό ήταν πολύ κρίμα!

Μπορεί να μην πήραμε φωτογραφίες από τον Άγιο Νικόλαο, αλλά βρήκαμε τις παραπάνω από το Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα που έγινε το Σεπτέμβρη -όπου η Εθνική μας πήρε την 5^η θέση- με τις συζύγους και τα παιδιά των παικτών, που τους ακολούθησαν και παρακολουθούσαν τα ματς. Η κυρία Σπανούλη με ένα 'σπανουλάκι' αριστερά, η κυρία Ζήση στη μέση και οι δύο μαζί με μερικά από τα παιδιά και την κυρία Μπουρούση στην δεξιά φωτογραφία.

Χριστίνα Μετζογιαννάκη-Jost, Σφάκα, Α' τάξη

ΑΘΛΗΤΕΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΜΠΝΕΟΥΝ

Γιάννης Αντετοκούμπο

Εγώ θα 'θελα να σας μιλήσω για ένα διάσημο αθλητή της Εθνικής Ομάδας του μπάσκετ, τον ελληνο-νιγηριανό μπασκετμπολίστα, Γιάννη Αντετοκούμπο.

Ο Αντετοκούμπο είναι παιδί μιας πολυμελούς οικογένειας προσφύγων από τη Νιγηρία που μετανάστευσε στην Ελλάδα. Μικρός πουλούσε μικροπράγματα σε πάγκους στην Αθήνα μαζί με τα αδέρφια του, για να βοηθήσει τους γονείς του, γιατί στο σπίτι δεν είχαν τίποτα να φάνε. Αργότερα έμαθε να παίζει μπάσκετ στο γήπεδο της γειτονιάς του κι αυτό του άρεσε πολύ. Εκεί τον παρατήρησε μια μέρα ένας προπονητής του μπάσκετ που έκανε βόλτα με το ποδηλάτο του. Τον πήρε σε μια ομάδα κι από τότε άλλαξαν όλα. Οι γονείς του και τα τέσσερα αδέρφια του μετακόμισαν κοντά στο γυμναστήριο κι αυτός είχε μια πολύ γρήγορη εξέλιξη: μπήκε και στην Εθνική μας ομάδα και αργότερα τον πήρανε στο NBA στους Μιλγουόκι Μπαγκς, όπου διαπρέπει. Κατά τη βραδιά της επιλογής του παρουσιάστηκε στο γήπεδο με τον αδερφό του τυλιγμένοι με την ελληνική σημαία και μας έκανε όλους περήφανους.

Παρ' όλ' αυτά πολλές φορές εδώ στην Ελλάδα, ο Αντετοκούμπο αντιμετώπισε την κοροϊδία πολλών οπαδών και τα ρατσιστικά τους σχόλια για την εμφάνισή του, γιατί είναι μαύρος. Εγώ τον καταλαβαίνω, γιατί κι εγώ εν μέρει τα έχω ζήσει αυτά, επειδή είμαι αλλοδαπός κι επειδή είμαι λίγο μαυριδερός. Πάλι καλά που δεν έφτασε εμένα η οικογένειά μου να μην έχει λεφτά, για να φάμε. Κι όμως κατά τη γνώμη μου και οι Έλληνες και το ελληνικό κράτος θα 'πρεπε να του χρωστούν ευγνωμοσύνη που δόξασε την κοινή πατρίδα όλων μας. Εγώ θα τον υποστηρίζω πάντα και χαίρομαι που κάνει λαμπρή καριέρα και τα κατάφερε τόσο καλά στη ζωή του. Στο πρόσφατο Ευρωμπάσκετ, όπου η Ελλάδα πήρε την 5^η θέση, ήταν ένας από τους καλύτερους παίκτες μας και το Διαδίκτυο 'άναψε' από τα πολλά εντυπωσιακά καρφώματά του.

Ιβάν Ιβάνοβ, Τουρλωτή, Γ' τάξη

Αφιέρωμα στον πρωταθλητή ποδηλασίας ΑΜΕΑ, Γιώργο Σηφάκη

Όπως έχει καθιερωθεί τα τελευταία χρόνια, αφιερώσαμε μια μέρα του Οκτώβρη στον αθλητισμό και τις αθλητικές δραστηριότητες. Φέτος θέμα ήταν τα άτομα με ειδικές ανάγκες και η ενασχόλησή τους με τον αθλητισμό και ιδιαίτερη αναφορά έγινε στη μνήμη του πρωταθλητή ποδηλασίας ΑΜΕΑ, Γιώργου Σηφάκη.

Θα 'θελα να σας πω πρώτα κάτι για τον αθλητισμό, πόσο σημαντικό είναι να αθλείσαι, να κινείσαι, επειδή έτσι είσαι πιο υγιής. Είναι αρκετά τα άτομα, που ενώ έχουν ένα πρόβλημα αναπηρίας, προσπαθούν να ασχοληθούν με ένα σπορ και πολλές φορές με επιτυχία. Αντίθετα πολλοί από μας ενώ δεν έχουμε κανένα πρόβλημα και είμαστε αρτιμελείς, καθόμαστε όλη μέρα στο σπίτι και παίζουμε με τον υπολογιστή ή βλέπουμε τηλεόραση. Κι αυτό

σε συνδυασμό με την κακή διατροφή (γύρους, σάντουιτς, σνακς, αναψυκτικά κ.α.) έχει πολύ άσχημα αποτελέσματα για την υγεία μας. Έτσι ζούμε σαν ανάπηροι χωρίς να είμαστε.

Αντίθετα άνθρωποι που τους λείπουν τα χέρια ή τα πόδια αποφασισμένοι να μην το βάλουν κάτω και να μην κλειστούν στο σπίτι και να κλαίνε την μοίρα τους, ασχολούνται με τον αθλητισμό και κάνουν κάθε μέρα ασκήσεις και προπόνηση και τρεις και τέσσερεις ώρες, που εμείς αν το κάναμε θα είχαμε

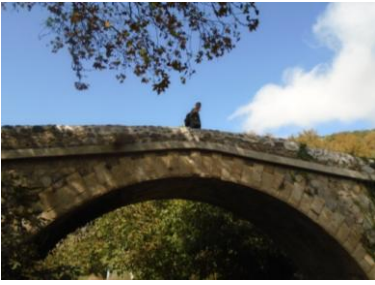
'πεθάνει' στην κούραση. Αυτοί λοιπόν είναι ήρωες και μαχητές και για να μην είναι βάρος στους γονείς και στην οικογένειά τους, πηγαίνουν σε ειδικά γυμναστήρια και σωματεία (στην Κρήτη υπάρχει το σωματείο «Μεγαλόνησος» που ίδρυσε ο Καπελάκης) και γυμνάζονται. Ένας από αυτούς ήταν και ο Γιώργος Σηφάκης, ο οποίος στα 1993 είχε μείνει παράλυτος σε αυτοκινητιστικό ατύχημα κι έκτοτε ασχολήθηκε με διάφορα σπορ ΑΜΕΑ, ώσπου κατέληξε στο χειρήλατο (είδος ποδηλάτου που τα πετάλια του γυρίζουν με τα χέρια), στο οποίο και διακρίθηκε. Δυστυχώς τραυματίστηκε θανάσιμα το 2014, ενώ έκανε την προπόνησή του στον κεντρικό δρόμο και κτυπήθηκε από ένα διερχόμενο αυτοκίνητο.

Αυτό που κάνουν τα άτομα αυτά να μην τα παρατάνε και να κλαίνε τη μοίρα τους, θα 'πρεπε να μας εμπνεύσει κι εμάς στη δική μας ζωή.

Ιβάν Ιβάνοβ, Τουρλωτή, Γ' τάξη

Διαδρομές του τόπου μας

Στη Ριχτάρα!! (διαδρομή μέτρια γύρω στις 3 ώρες με επιστροφή)

Μια Κυριακή πρωί, τον Οκτώβρη, μαζευτήκαμε κάποια παιδιά να περπατήσουμε το φαράγγι του Ρίχτη, ως τους καταρράχτες, τη λεγόμενη απ' τους ντόπιους Ριχτάρα. Ξεκινήσαμε από τον Λαχανά (από το παρκινγκ στον κεντρικό δρόμο έξω από τα Έξω Μουλιανά ακολουθήσαμε την κατηφόρα ως το γεφύρι του Λαχανά μετά με τα πόδια). Εκεί έχει ένα γεφυράκι πολύ όμορφο και παλιό, που ο θρύλος λέει ότι εκεί έσφαζαν τους Τούρκους οι Έλληνες. Είναι σίγουρα δείγμα ότι από εκεί έρεε κάποτε ένας ποταμός κι όχι μόνο ένα ρυάκι όπως σήμερα.

Ξεκινήσαμε λοιπόν κάτω από το γεφυράκι, ακολουθώντας ποταμάκια με μεγάλα πλατάνια, περιτριγυρισμένα με κισσούς φυτρωμένους πάνω τους. Προχωρώντας είδα λιμνούλες και τοπία που δεν είχα ξαναδεί, γιατί δεν είχα πάει ποτέ ως τη Ριχτάρα, αν και είμαι από τα Έξω Μουλιανά. Μου φάνηκε σα να είδα τον Παράδεισο! Πρώτη στάση κάναμε σε ένα κτίριο μισοχαλασμένο, αλλά πολύ όμορφο, που λέγαμε ότι μάλλον θα ήταν μύλος. Και ξέρετε τι; Μετά που ρώτησα τον παππού μου, μου είπε ότι ήταν δικός μας! Και δεν το ήξερα, ούτε είχα πάει ποτέ εκεί! Εγώ είχα πάει μια φορά με το ποδήλατο λίγο πιο μακριά από το γεφυράκι. Τώρα πως πάει κανείς με το ποδήλατο στο δρομάκι δίπλα στο ρυάκι, μην ρωτάτε! Έφαγα τα μούτρα μου και μάλιστα έπεσα στους βράτους που υπήρχαν αριστερά και δεξιά!

Ο Αλέξης Μανουσάκης τραβούσε με την κάμερα

Γιώργος Καπνάκης και Άννα Ανδρουλάκη στην κουφάλα της ελιάς του Γεραλή

Η Άννα στο παράθυρο ενός απ' τους νερόμυλους

Τέλος πάντων μετά από μια ώρα χαλαρό περπάτημα φτάσαμε στη Ριχτάρα με τον καταρράχτη της. Πραγματική οάση! Μα την αλήθεια σας λέω ήθελα να βουτήξω χωρίς σκέψη. Μα δυστυχώς δεν κρατούσαμε μαγικό - ήταν βλέπετε προχωρημένος Οκτώβριος και δεν το σκεφτήκαμε να πάρουμε μαζί μας. Άλλοι όμως επισκέπτες που ήρθαν μετά, κολυπήσανε κάτω απ' τον καταρράχτη! Εμείς κάτσαμε, φάγαμε, νιώσαμε τη δροσιά της φύσης και μετά φύγαμε. Στο γυρισμό τρώγαμε πορτοκάλια από τους κήπους, για να δροσιστούμε. Είδαμε τότε κι ένα παράξενο φυτό με λουλουδι κόκκινο σαν δίχτυ και με λαστιχένια υφή. Νομίζαμε ότι ήταν σκουπίδι, αλλά όταν πήγαμε να το βγάλουμε, είδαμε ότι ήταν ριζωμένο στο χώμα κι είχε και φύλλα. Είδαμε ακόμα και ένα κάβουρα κι ακούγαμε συνέχεια βατράχια.

Στο ξύλινο τραπέζι στον καταρράκτη, αλλά και στο δρόμο αφήσαμε τα σημάδια μας.

Όταν γυρίσαμε στο γεφύρι, αν και κουρασμένοι (η επιστροφή μας πήρε κάτι παραπάνω, γιατί ήταν ανηφορική), οδήγησα την παρέα στην πηγή του Λαχανά, ένα παραμυθένιο μέρος καλυμμένο από μπλε αναρριχώμενα λουλούδια και μετά λίγο πιο πάνω στην παλιά ελιά του Γεραλή, ο οποίος, όπως λέει ο Θρύλος, έμενε στην τεράστια κουφάλα της, μεγάλη σα δωματάκι, κρυμμένος την εποχή των Τούρκων.

Τελικά περπατήσαμε πολύ και γυρίσαμε κατακουρασμένοι. Είχαμε και τ' ατυχηματάκια μας: εγώ σκόνταψα τρεις φορές, ενώ η Χριστίνα έβρεξε και τα δυο της παπούτσια, γιατί έπεσε στο νερό, για να πιάσει το μπουκάλι που της έπεσε σε μια λιμνούλα. Εγώ πέρασα υπέροχα. Αυτή είναι η ζωή, να έχεις καλή παρέα και να περνάς καλά. Και οι αναποδιές θα περάσουν, όλοι τις περνάνε!
(στη φωτογραφία ο συγγραφέας)

Γιώργος Καπνάκης, Έξω Μουλιανά, Β' τάξη

Ο μύλος του παππού μου:

Σας μίλησα πιο πάνω πως ανακάλυψα το Μύλο του παππού μου στο δρόμο για τη Ριχτάρα. Τον ρώτησα λοιπόν να μας πει πως δουλεύει: Για αρχή ο μύλος, για να δουλέψει, ήθελε νερό, πολύ νερό, το οποίο ερχόταν από τον ποταμό. Εκεί είχε και μια στέρνα, για να αποθηκεύει το νερό. Αυτό έφευγε από τη στέρνα και πήγαινε σε μια φτερωτή, η οποία είχε ένα άξονα και ήταν συνδεδεμένη με δυο πέτρες, οι οποίες με τη δύναμη του νερού γύριζαν. Δίπλα από τις πέτρες ήταν ένα ειδικό ξύλινο αντικείμενο τετράγωνο, όπου εκεί έριχναν το σιτάρι. Αυτό λεγόταν κοφινίδα. Έφευγε λοιπόν από την κοφινίδα το σιτάρι, πήγαινε στις πέτρες, που γύριζαν με το νερό και το έκαναν αλεύρι. Δίπλα ήταν μια σκάφη στην οποία έπεφτε το αλεύρι.

Γιώργος Καπνάκης, Έξω Μουλιανά, Β' τάξη

Λάστρος: Στο Μύλο του παπά (διαδρομή εύκολη γύρω στη μία ώρα με επιστροφή)

Στα μέσα του Οκτώβρη επισκεπτήκαμε την περιοχή Κερατίδι στη Λάστρο. Εκεί υπάρχει ένας παλιός μύλος, που οι κάτοικοι της Λάστρου και των άλλων χωριών τον επισκέπτονταν, για να αλέσουν τα σιτάρια και τα κριθάρια, που καλλιεργούσαν στην περιοχή, για να κάνουν αλεύρι και στη συνέχεια να ψήσουν ψωμί. Ο άνθρωπος που είχε το μύλο λεγόταν Σακαδονικολάκης Γεώργιος ή Καραβίτης. Τον έλεγαν «του παπά ο μύλος», επειδή ο πεθερός του Σακαδονικολάκη ήταν παπάς. Ένας άλλος από τους πολλούς μυλωνάδες που άλλαξαν κατά διαστήματα ήταν και ο γέρο-Μαυροειδής από τη Σφάκα. Τον μύλο τον έφτιαξαν σ' αυτό το σημείο, επειδή εκεί έπιαναν όλοι οι άνεμοι και αυτό τον βοηθούσε να δουλεύει, γιατί δούλευε με τον αέρα, ήταν δηλαδή ανεμόμυλος.

Πήγαμε με το αυτοκίνητο από τη Σφάκα και το αφήσαμε κάτω από το νεκροταφείο κι από κει συνεχίσαμε την εκδρομή με τα πόδια. Η διαδρομή

ήταν εύκολη, γιατί ήταν μικρή -το πολύ να μας πήρε μισή ώρα χαλαρά.

Στο δρόμο που πηγαίναμε για το μύλο, περάσαμε από το -αναπαλαιωμένο σήμερα- 'χάνι του Γερολυμάκη'. Εκεί οι άνθρωποι που πήγαιναν στο μύλο, κάθονταν κι έπιαν τον καφέ τους, το κρασί τους κι έτρωγαν κατιτίς. Όταν φτάσαμε στο Μύλο, μπήκαμε να τον δούμε, γιατί η πόρτα του ήταν σπασμένη και ριγμένη κάτω: είχε διάφορα γκράφιτι στη θύρα και μέσα σκαλόνια που οδηγούσαν στο πάνω πάτωμα, μικρά παράθυρα, πέτρες και ξύλα από τη στέγη του που έσπασε.

Στο δρόμο της επιστροφής περάσαμε και από το Νεκροταφείο και αφού ανάψαμε τα καντηλάκια των προγόνων μας, ανεβήκαμε στο εκκλησάκι, που είναι αφιερωμένο στον Τίμιο Σταυρό, καθίσαμε στον περίβολό του κι απολαύσαμε τη θέα. Κάτω από το εκκλησάκι υπάρχει ένα παλιό σπίτι (χάλασμα). Αυτό μου είπε ο παππούς μου ότι το είχε ο παππούς του, ο Ζαχαρογιάννης, σαν μητάτο και τυροκομούσε εκεί, πριν φτιαχτεί το Νεκροταφείο.

(φωτογραφίες πάνω στην είσοδο του μύλου και κάτω στο εκκλησάκι του νεκροταφείου)

Γιώργος Ζαχαράκης, Σφάκα, Α' τάξη

Περίπατος στον Αη-Γιώργη της Τουρλωτής (διαδρομή εύκολη γύρω στη μία ώρα)

Στις 13 Οκτωβρίου το γυμνάσιό μας πήγε τον πρώτο του περίπατο για φέτος στο εκκλησάκι του Αη-Γιώργη. Ξεκινήσαμε πρωί εννιά η ώρα από το σχολείο και χρειαστήκαμε μισή ώρα, για να φτάσουμε. Ευτυχώς ο δρόμος ήταν κατηφορικός και δε νιώσαμε πολλή κόουραση. Εξάλλου ο καιρός ήταν καλός και η διαδρομή όμορφη κι ενδιαφέρουσα: εκτός από τη φύση είδαμε και πολλούς στάβλους με ζώα -που ενδιαφέρουν εμάς τα παιδιά- κατσίκια και ένα κοτέτσι με κότες και γαλοπούλες.

Φτάσαμε στον προορισμό μας τελικά. Η εκκλησία ήταν πανέμορφη, είχε γύρω διάφορα δέντρα, επίσης είχε και πεζουλάκια, για να κάτσουμε.

Ακόμη είχε πολύ ωραία θέα και βλέπαμε τη θάλασσα, το Μόχλος και το νησάκι του. Η εκκλησία ήταν κλειδωμένη, αλλά ο μπαμπάς μου, που είναι νεωκόρος, μου είπε ότι μέσα υπάρχουν πολύ όμορφες εικόνες, ένα τέμπλο σκαλιστό, ψαλτήρι, μανουάλι, προσκυνητάρι. Το εκκλησάκι γιορτάζει στις 23 Απριλίου και στις 3 Νοεμβρίου.

Αφού είδαμε το εκκλησάκι και πήραμε φωτογραφίες κάτσαμε, φάγαμε, τα αγόρια έπαιζαν μπάλα κι εμείς τα κορίτσια, όταν βαρεθήκαμε κάναμε γυμναστική στο προαύλιο που είχε τσιμέντο, ώσπου να φτάσει η ώρα της επιστροφής κατά τις 11:00.

Ο δρόμος της επιστροφής ήταν κουραστικός, γιατί ήταν πολύ ανηφορικός και κάναμε πιο πολλή ώρα να γυρίσουμε. Φτάσαμε στο σχολείο γύρω στις 11:45. Όσοι δεν ήταν 'τέζα', παίζανε βόλεϊ στο σχολείο και άλλοι πήγανε κάτω για ποδόσφαιρο. Η γνώμη μου είναι ότι φάγαμε πολλή κόουραση να πάμε και να γυρίσουμε, αλλά άξιζε τον κόπο η διαδρομή και γι' αυτό τη συστήνω σε πολλούς που τους αρέσουν οι περίπατοι στη φύση.

Στεφανία Ιορδάνοβα, Τουρλωτή, Α' τάξη

Παιδιά προστατεύουν αδέσποτα ζώακια

Στο χωριό μου παράτησαν ένα σκύλο πριν από πολύ καιρό και τον προσέχουν τα παιδιά του χωριού: τον ταΐζουν και του δίνουν νερό. Στο μεταξύ ο σκύλος γκαστρώθηκε και έκανε πέντε μικρά. Έτσι μερικές φορές, για να τα ταΐζει, πνίγει κότες του χωριού. Γι' αυτό το λόγο, νομίζω, αν και ο σκύλος είναι φιλικός, δεν τον συμπαθούν όλοι! Όταν τον παράτησαν, πέρασε πολύ δύσκολα και ευτυχώς που τα παιδιά του χωριού τον πρόσεχαν, ιδιαίτερα η Κατερίνα, η Γιάννα, ο Παναγιώτης, που πηγαίνουν στο Δημοτικό Σχολείο Σφάκας. Τα σκυλιά δεν πρέπει να τα παίρνουμε και μετά τα παρατάμε, γιατί κι αυτά έχουν ζωή!

Συλλάβαμε τον σκύλο εν δράσει: να κρατά μια κότα

Ένα από τα σκυλάκια: είναι γλυκύτατα, για όποιον θέλει να τα υιοθετήσει.

Γιάννης Μανουσάκης, Έξω Μουλιανά, Β' τάξη

Νέα του Α.Ο. Τουρλωτής: Η περίοδος 2014-15 ήταν ίσως η πιο πετυχημένη περίοδος της ομάδας για το λόγο ότι έφτασε στις τέσσερεις καλύτερες ομάδες του Λασιθίου στο κύπελλο, βρέθηκε πάρα πολύ κοντά στον τελικό κι αποκλείστηκε στα τελευταία λεπτά της παράτασης!! Στο πρωτάθλημα η ομάδα πήρε την έκτη θέση και είχε μια πολύ καλή αγωνιστική παρουσία (είχαμε καλύψει πολλές από αυτές τις δραστηριότητες της ομάδας πέρυσι). Όσον αφορά την περίοδο 2015-16 τα προβλήματα είναι πολλά. Η ομάδα φέτος το καλοκαίρι δεν κατάφερε να κάνει εκδήλωση κι έτσι τα οικονομικά προβλήματα μεγαλώνουν. Υπήρχαν μάλιστα σκέψεις ώστε η ομάδα να σταματήσει από το πρωτάθλημα, όπως συνέβηκε με πολλές ομάδες του Λασιθίου με την οικονομική κρίση που υπάρχει αυτή την περίοδο στην Ελλάδα και πλήττει και τον αθλητισμό. Ευτυχώς βρέθηκαν καινούρια πρόσωπα και μπήκαν στο συμβούλιο της ομάδας. Κι έτσι ελπίζουμε ότι θα πάμε και φέτος καλά! Θα σας ενημερώνουμε για την πορεία μας.

Ανδρονίκη Μαστοράκη, Τουρλωτή, Α' τάξη

Νέοι επαγγελματίες της περιοχής μας

Καφεπαντοπωλείο «Σελί» στον κεντρικό δρόμο της Σφάκας

Πήγαμε στο νέο μαγαζί που άνοιξε στο Σελί, δηλαδή πάνω στον κεντρικό δρόμο της Σφάκας και μιλήσαμε στους ιδιοκτήτες, το Μανόλη και τη Βούλα. Μας είπαν ότι ανοίξανε από το Πάσχα. Το καλοκαίρι δουλέψανε αρκετά καλά και μένει να δούνε πως θα πάει κι ο χειμώνας, για να δουν, αν 'βγαίνουν' οικονομικά. Ο Μανόλης είχε παλιότερα ένα μικρό μαγαζάκι -μίνι μάρκετ- κοντά στο ξενοδοχείο Αλντιάνα, το οποίο πήγαινε σχετικά καλά, όμως ήθελε να επεκταθεί περισσότερο και να ασχοληθεί και με τον καφέ. Έτσι, όταν βρήκε τον χώρο αυτό στο κέντρο της Σφάκας -το παλιό καφενείο του Σολιού- πήρε τη μεγάλη απόφαση να το νοικιάσει και να το διαμορφώσει. Πήρε κάποια πράγματα από το ψιλικατζίδικο του, κάνοντας ένα μαγαζί με τρόφιμα και ποτά, αλλά και σουβενίρ, ένα μίνι μάρκετ στη μια γωνιά και στον άλλο χώρο έκανε μια καφετέρια. Πίστευε ότι έλειπε από την περιοχή ένας χώρος με καλό καφέ (γι' αυτό αυτός αντιπροσωπεύει μία φίρμα εκλεκτής ποιότητας καφέ), αλλά και με νέα είδη καφέ, όπως φρέντο εσπρέσο, καπουτσίνο κ.α. Στην αρχή είχε στόχο να αξιοποιήσει το μαγαζί παρέχοντας καφέδες 'στο χέρι' για τους οδηγούς που περνάνε, όμως τελικά σερβίρει και καφέδες στο χώρο του, αλλά και άλλα ροφήματα, αναψυκτικά, αλκοόλ κ.λ.π., καθώς και τυρόπιτες, πίτσες, ψωμί, αλλά και διάφορους μεζέδες συνοδευτικούς στα ποτά.

Το ωράριό του ξεκινά από τις 6 το πρωί, μέχρι όσο πάει το βράδυ, καθώς είναι οικογενειακή επιχείρηση και δουλεύουν μόνο οι δυο τους. Έτσι η συνεχής δουλειά δεν τους αφήνει να πάνε ούτε διακοπές, ούτε και να κάνουν οτιδήποτε άλλο στον ελεύθερο χρόνο τους. Είναι τέτοια η φύση της δουλειάς που δε γίνεται να την αφήσεις. Όπως μας είπαν δεν μπορείς να διώξεις ένα 'τραπέζι', επειδή π.χ. νυστάζεις και θέλεις να κλείσεις. Επίσης είσαι υποχρεωμένος να ακούς τον πόνο του καθενός.

Η παρέα μας: Γιώργος, Χριστίνα, Ευγενία, Γιώργος και Μανόλης με το Μανόλη και τη Βούλα στο καφέ τους

Οι ιδιοκτήτες στην κουζίνα

Πρωί-πρωί λοιπόν ξεκινά με τους πρώτους καφέδες στους πρωινούς πελάτες. Μετά έρχονται τα παιδιά του σχολείου, που αγοράζουν τυρόπιτες, σάντουιτς, ντόνατς κ.α.. Μετά αρχίζουν οι ρακές και οι μεζέδες, οι απογευματινοί καφέδες κι αργότερα τα ποτά κ.λ.π. Δύσκολο είναι να τους ικανοποιήσεις όλους. Γι' αυτό το μαγαζάκι έχει τοπικά προϊόντα και σουβενίρ για τους τουρίστες που περνούν, για τους νεώτερους υπάρχει και φρι Ίντερνετ. Επίσης προβάλλουν και τα ποδοσφαιρικά ματς για τους φίλους του ποδοσφαίρου. Στο μαγαζί τους έρχονται άτομα από όλες τις ηλικίες, από τον πιο νέο μέχρι τον πιο γέρο. Το χειμώνα ανάβουν και το τζάκι για τις βραδινές παρέες.

Και πως είναι η συνύπαρξη ψιλικατζίδικου και καφετέριας στον ίδιο χώρο; Έτσι κι έτσι. Μερικές φορές πάνε κάποιοι να ψωνίσουν και τελικά καταλήγουν να πίνουν καφέ, όμως για μερικούς άλλους και ειδικά για κάποιες μεγαλύτερες γυναίκες είναι δύσκολο να δεκτούν να ψωνίσουν σε ένα μέρος, όπου οι άλλοι πίνουν καφέ και σε κοιτάζουν καθώς μπαίνεις και βγαίνεις. Γι' αυτό τα παιδιά σκέφτονται στο μέλλον να βγάλουν το Μίνι Μάρκετ και στο χώρο αυτό να κάνουν μια κουζίνα, για να προσφέρουν και φαγητό στους πελάτες τους.

Ευγενία Κυριακάκη, Μόχλος, Α' τάξη

Το μίνι μάρκετ της Βαγγελιώς στα Έξω Μουλιανά.

Η Βαγγελιώ Κοντολαιμάκη, έχει ανοίξει επίσης εδώ και δύο χρόνια ένα Μίνι Μάρκετ στην πλατεία των Έξω Μουλιανών πάνω στον κεντρικό δρόμο. Τη ρωτήσαμε λοιπόν να μας πει για τη δουλειά της:

Πώς σου ήρθε η ιδέα να ασχοληθείς με αυτό;

Παλιότερα μέναμε στον Χαντρά, από όπου είναι ο αρραβωνιαστικός μου, αλλά μετά αποφασίσαμε να έρθουμε στο χωριό μου, τα Έξω Μουλιανά. Μέχρι τότε είχαμε δουλέψει σε δουλειές άλλων και θέλαμε να κάνουμε κάτι δικό μας. Τότε νοικιαζόταν κι αυτός ο χώρος σε πολύ καλή θέση και αφού δεν υπήρχε κάτι άλλο στο χωριό, το αποφασίσαμε και το νοικιάσαμε στην αρχή δοκιμαστικά, μετά πήγε καλά και το κρατήσαμε. Σημαντικό ήταν ακόμα ότι δεν υπήρχε άλλο τέτοιου είδους μαγαζί στο κέντρο κι επίσης σε όλο το χωριό υπάρχουν ακόμα άλλα δυο παντοπωλεία αλλά είναι άλλου στίλ κι έχουν τη δική τους

πελατεία. Δεν λειτουργούμε ανταγωνιστικά με αυτά.

Το ωράριό σου ποιο είναι;

Αυτό είναι το δύσκολο: από τις 7:00 η ώρα το πρωί -το χειμώνα 9:00- ως τις 11:00 το βράδυ! Κι επειδή δεν έχουμε τη δυνατότητα ακόμα να έχουμε υπάλληλο, κάνουμε τη δουλειά εναλλάξ, με βάρδιες, εγώ κι ο αρραβωνιαστικός μου, ο Μανόλης.

Ελεύθερος χρόνος δηλαδή δεν υπάρχει;

Ελάχιστος. Την κοινωνική μας ζωή, αλλά και ό,τι άλλο, π.χ. διάβασμα, τηλεόραση, τα κάνουμε στο μαγαζάκι, όταν δεν έχουμε πελάτες. Τότε κάνουμε και τις άλλες δουλειές που πρέπει να γίνουν π.χ. την καθαριότητα. Πολλές φορές μαζεύονται και φίλοι μας και κάνουμε παρέα ή παίζουμε χαρτιά. Σαν νέοι βέβαια ειδικά το καλοκαίρι, κάνουμε και τις εξόδους μας, δε μας λείπουνε, αλλά μετάτην πληρώνουμε, όταν μετά το ξενύχτι ακολουθεί το πρωινό ξύπνημα.

Άλλες δυσκολίες εκτός από το ωράριο;

Το άγχος θα έλεγα, γιατί πρέπει να προσέχεις να ενημερώνεις έγκαιρα τους παραγγελιοδόχους, να τους πληρώνεις στην ώρα τους κ.λ.π. Ανοίξαμε και σε εποχή κρίσης, κάτι που δυσχεραίνει τα πράγματα.

Είσαστε ευχαριστημένοι τελικά με τα έσοδα που φέρνει το μαγαζί; Ποιοι είναι οι πελάτες σας;

Δουλέψαμε αρκετά καλά και ελπίζουμε και στο καλύτερο. Τα περισσότερα προϊόντα που 'φεύγουν', είναι τα προϊόντα ψυγείου, γιατί δε φέρνουν άλλοι στο χωριό π.χ. τα φάρια. Επίσης στη νεολαία δουλεύουν πολύ τα ενεργητικά ποτά και οι χυμοί. Το καλοκαίρι περνάνε και πολλοί τουρίστες, αγοράζουν κάτι από το μαγαζί και φεύγουν ευχαριστημένοι. Από τους τουρίστες άλλοι είναι περαστικοί κι άλλοι πάνε στο Ρίχτη και ψωνίζουν τρόφιμα και ποτά, νερά για το δρόμο. Επίσης δουλεύουμε αρκετά καλά την περίοδο των ελιών, πρωί-πρωί, όταν πάνε στα χωράφια κι αγοράζουν ό,τι χρειάζονται από καφέδες ως ψωμί, αλλαντικά κ.α., αλλά και κατά την επιστροφή, για να πάρουν κάτι σε κρέας ή ψάρι, για να μαγειρέψουν στα γρήγορα στο σπίτι.

Έχετε κάποια όνειρα επέκτασης για το μέλλον;

Ναι, σκεφτόμαστε να βάλουμε και σουβενίρ και τουριστικά είδη σε πρώτη φάση.

Για τα παιδιά του γυμνασίου έχεις κάτι να πεις;

Ναι, θυμάμαι ευχάριστα τα χρόνια του γυμνασίου και θυμάμαι ιδιαίτερα την θεατρική μας παράσταση, όπου έπαιξα την Φτώχεια στον «Πλούτο» του Αριστοφάνη. Καλή πρόοδο!*

Θα 'θελα να πω κι εγώ δυο λόγια για το Μανόλη και τη Βαγγελία ότι είναι σωστοί επαγγελματίες και καλά παιδιά, πολύ ανοιχτοί χαρακτήρες και τους αγαπάνε όλοι στο χωριό. Όταν πηγαίνουμε για παρέα στο Μίνι Μάρκετ ευχαριστιόμαστε πολύ και νιώθουμε άνετα μαζί τους.

Γιώργος Καπνάκης, Έξω Μουλιανά, Β' τάξη

**Να πούμε εδώ ότι τόσο η Βαγγελιώ, όσο και ο Μανόλης με τη Βούλα ήταν βέβαια μαθητές του Γυμνασίου Τουρλωτής και φυσικά 'δικά μας παιδιά'.*

Το καφενείο του Κωτσόβολου στην Τουρλωτή

Στο κέντρο της Τουρλωτής υπάρχει ένα καφενείο, που τυχαίνει να είναι οικογενειακό μας και σήμερα να το διευθύνει η μαμά μου. Αυτό το καφενείο είναι πολύ παλιό, εκατό πενήντα χρόνων και βάλε, ξεκίνησε από τον προ-προ-πάππου μου!

Το καφενείο μας είναι πάρα πολύ όμορφο εξωτερικά κι εσωτερικά. Μέσα έχει πάρα πολλές εικόνες, που το εικονίζουν σε παλιότερες εποχές, έχει παλιές φωτογραφίες του παππού μου και του προπάππου μου, αλλά και της Τουρλωτής. Έχει κι από δύο τηλεοράσεις, μία σε κάθε αίθουσα του. Τα τραπέζια κι οι καρέκλες είναι όλα ξύλινα και παραδοσιακά. Ειδικά στα τραπέζια η μαμά μου, για να τα αναπαλαιώσει τα έστρωσε πάνω με την τεχνική του ντεκουπάζ κι έχει κάνει και κάποια σκαμπό έτσι. Δίνει την εικόνα του παλιού παραδοσιακού καφενείου, που προσπαθεί η μαμά μου να κρατήσει. Έξω η αυλή μας, που έχει την τιμητική της το καλοκαίρι, είναι επίσης πολύ γραφική, γιατί έχει πολλές γλάστρες με όμορφα λουλούδια και δυο μεγάλα δέντρα που προσφέρουν σκιά στη ζέστη.

Κάποιοι άνθρωποι αναρωτιούνται, γιατί το καφενείο ονομάστηκε «Του Κωτσόβολου», ενώ κανονικά το

οικογενειακό μας όνομα είναι Βοβατζάκηδες, αλλά όταν ο παππούς μου ήταν μικρός άκουγε στο ραδιόφωνο μια διαφήμιση του Κωτσόβολου (γνωστό κατάστημα ηλεκτρικών συσκευών) και του άρεσε πολύ να την επαναλαμβάνει. Έτσι του έβγαλαν το παρατσούκλι «Κωτσόβολος» και του έμεινε. Ο παππούς μου λοιπόν, ο Κωστής Βοβατζάκης, ο Κωτσόβολος, ήταν κατά γενική ομολογία ένας πολύ καλός άνθρωπος: πάντα χαμογελαστός, με πολύ χιούμορ και φιλόξενος. Πολλές φορές κερνούσε παγωτά, πορτοκαλάδες, λεμονάδες κ.α. τα παιδιά, αλλά και τους μεγάλους. Δυστυχώς πέθανε πριν από πέντε χρόνια.

Παλιά όταν το δούλευε ο παππούς, το καφενείο ήταν ανοικτό όλη μέρα, αλλά τώρα η μαμά μου το κλείνει το μεσημέρι, γιατί πιέζεται πάρα πολύ από τις συνθήκες της δουλειάς, γιατί πρέπει να ανοίγει πρωί-πρωί, που έρχονται τα γεροντάκια για τον καφέ τους και να μένει ανοικτά ως πολύ αργά το βράδυ ειδικά το καλοκαίρι, οπότε χρειάζεται να έχει δυνάμεις. Επίσης δύσκολη είναι και η συνεννόηση πολλές φορές, γιατί κάποιοι πελάτες ζητάνε πολλά, κάποιοι άλλοι παραπονιούνται, ενώ υπάρχουν και παράξενοι ή και μεθυσμένοι καμιά φορά το βράδυ και είναι δύσκολο ειδικά για μια γυναίκα να τα βγάλει πέρα.

Στο καφενείο δεν έρχονται πάντα γέροι, όπως θα νόμιζε κανείς, έρχονται και νέοι από 17 ως 50 χρόνων, αλλά αυτοί έρχονται κυρίως το βράδυ. Γενικά προσφέρουμε από όλα τα είδη καφέ και αναψυκτικά, αλλά και τα γνωστά αλκοολούχα (ρακί, κρασί, μπίρα) με τους αντίστοιχους μεζέδες. Τώρα τελευταία φτιάξαμε και μια βιβλιοθήκη και την έχουμε γεμίσει με βιβλία μαζεμένα και όποιος δε θέλει κάποιο βιβλίο του πια, το αφήνει εκεί, ενώ κάποιοι άλλοι που θέλουν να το διαβάσουν, το παίρνουν και το διαβάζουν απολαμβάνοντας τον καφέ ή το αναψυκτικό τους.

Η μαμά μου που ξέρει από πολύ μικρή τη δουλειά, γιατί στο καφενείο μεγάλωσε, μου λέει ιστορίες από την παιδική της ηλικία που βοηθούσε τον μπαμπά της, που ήξερε να κάνει καφέδες και να σερβίρει. Μου λέει επίσης και για τον παππού, που απέναντι από το καφενείο είχε ένα μαγαζί, όπου επισκεύαζε ρολόγια, όπου παρεμπιπτόντως έχουμε τώρα φτιάξει την κουζίνα μας, εκεί που η μαμά φτιάχνει σουβλάκια, πανσέτες, πίτσες, ομελέτες, πατάτες κ.α.

Για το τέλος να σας πω ότι οι μεζέδες που βάζουμε είναι όλοι σπιτικοί, γιατί τους φτιάχνει η γιαγιά μου, η Ερμιόνη, που έπαιξε και συνεχίζει να παίζει κι αυτή ένα μεγάλο ρόλο στο καφενείο μας.

Κων/να Καψάλη, Τουρλωτή, Α' τάξη

**(στη φωτογραφία η Σπυριδούλα, η Χριστίνα, η Κωνσταντίνα κι η μαμά της και ιδιοκτήτρια του καφενείου, Γιάννα Βοβατζάκη)*

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΠΟΥ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΜΕ

«Ο κύκλος των μάταιων πράξεων»

Τον Σεπτέμβριο μας έκανε την τιμή μια θεατρική ομάδα, που φιλοξενούσε στα μέρη μας ο κύριος Μανόλης Χατζηνάκης και η γυναίκα του Νατάσα για λίγες μέρες, να μας παρουσιάσει στην Τουρλωτή ένα θεατρικό έργο που παρουσιάστηκε σε πολλά μέρη στην Ελλάδα. Το έργο ονομαζόταν «Ο κύκλος των μάταιων πράξεων» και βασιζόταν στη ζωή του Ναπολέοντα Σουκατζίδη, ενός ανθρώπου που έζησε σε καιρό πολύ δύσκολο και με πόλεμο. Η θεατρική ομάδα μάς χάρισε μετά την παράσταση και το βιβλίο, στο οποίο βασίστηκε η παράσταση. Εγώ προσωπικά δε διάβασα το βιβλίο, αλλά είδα την παράσταση και οφείλω να πω ότι μου άρεσε πολύ.

Ο Ν. Σουκατζίδης γεννήθηκε στη Μικρά Ασία και πολύ μικρός έζησε τη μικρασιατική καταστροφή και αναγκάστηκε να φύγει σαν πρόσφυγας και να έρθει στην Ελλάδα. Αυτός μάλιστα για ένα διάστημα δούλεψε στο Ηράκλειο σε μια εταιρία, όπου, αν και ήταν καλός, εκδιώχτηκε σαν κομμουνιστής. Γενικά κυνηγήθηκε για τα πιστεύω του, ώσπου ξεκίνησε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος. Τότε τον συνέλαβαν αρχικά οι Ιταλοί και στη συνέχεια οι Γερμανοί. Αυτόν επειδή ήξερε ξένες γλώσσες οι Γερμανοί τον χρησιμοποιούσαν σαν διερμηνέα.

Κάποτε έρχεται διαταγή να εκτελεστούν 200 άτομα ανάμεσα σε αυτά και ο Ναπολέοντας. Τους μαζεύουν όλους και τους πάνε για εκτέλεση. Όταν διαβάζουν τη λίστα των μελλοθανάτων και φτάνουν στο όνομα του Σουκατζίδη, ο γερμανός λοχαγός του λέει να φύγει, γιατί τον έχουν ανάγκη που ήταν διερμηνέας. Όμως αυτός ρωτάει πρώτα, αν βάλουν κάποιον άλλο στη θέση του ή αν θα εκτελεστούν 199. Όταν παίρνει την απάντηση ότι θα αντικατασταθεί από κάποιον άλλο, προτιμά να πεθάνει αυτός, για να σώσει κάποιον άλλο συμπατριώτη του. Αυτή ήταν η βασανισμένη ζωή και ο ηρωικός θάνατος του Ναπολέοντα Σουκατζίδη!

Μάνος Τζωρτζάκης, Μέσα Μουλιανά, Γ' τάξη

Στο 5^ο φεστιβάλ ερασιτεχνικού θεάτρου στην Ιεράπετρα

Όπως κάθε χρόνο πήγα και φέτος με τη μαμά μου στο φεστιβάλ θεάτρου στην Ιεράπετρα, που έγινε στα μέσα του Οκτώβρη. Εγώ είδα δύο έργα: τις «Τρωάδες» και τον «Καποδίστρια», ενώ η μαμά μου πήγε και στη «Λυσσασμένη γάτα» και μου είπε ότι ήταν πολύ ωραία (πήρε το πρώτο βραβείο τελικά). Οι «Τρωάδες» ήταν μια τραγωδία του Ευριπίδη για τον πόλεμο της Τροίας και θύμιζε τα βάσανα των προσφύγων, γι' αυτό ήταν κάπως συγκινητικό έργο, αν και σε κάποια σημεία ήταν βαρετό. Ο Καποδίστριας δε μου άρεσε καθόλου, εννοώ ότι ήταν τόσο βαρετό που περίμενες να πεθάνει επιτέλους να ησυχάσουμε! Το φεστιβάλ θεάτρου της Ιεράπετρας είναι ένα γεγονός πολύ ωραίο και ενδιαφέρον κι ελπίζω να συνεχίσουν να το διοργανώνουν και -που ξέρετε;- μπορεί να δείτε καμιά φορά και το Γυμνάσιο Τουρλωτής να παίρνει μέρος σ' αυτό. Τέλος άμα δεν έχετε πάει ως τώρα, σας προτείνω να πάτε οπωσδήποτε του χρόνου και σας υπόσχομαι πως δε θα το μετανιώσετε. Να πάτε όμως από νωρίς, για να κλείσετε θέση (το εισιτήριο κοστίζει μόνο 3 €), αλλιώς κινδυνεύετε να δείτε το έργο όρθιοι, τόσο πολύς κόσμος πάει. Φέτος εκτός από το Νίκο Βερλέκη στην επιτροπή είδαμε και τη γνωστή ηθοποιό, Μπέτυ Βαλάση, που έπαιζε στη «Λωξάντρα».

Χριστίνα Μετζογιαννάκη-Γιοστ, Σφάκα, Α' τάξη

Νερό στον Άρη

Ο Άρης είναι ένας πλανήτης του ηλιακού μας συστήματος, όπου -όπως ανακοινώθηκε πρόσφατα από τη NASA- έχουν βρει πολύ νερό. Έτσι πέρασε αμέσως απ' το μυαλό μας, αν μπορούμε να κάνουμε εκεί αποικίες, αν συμβεί κάτι π.χ. αν ένας κομήτης χτυπήσει τη γη. Τα πράγματα δεν είναι τόσο εύκολα όμως, γιατί δεν αρκεί το νερό. Εκτός από την μεγάλη απόσταση άλλο πρόβλημα είναι που ο πλανήτης αυτός είναι πολύ κρύος και που δεν έχει αρκετό οξυγόνο. Όσον αφορά το πρώτο θα μπορούσαμε να τον θερμάνουμε προκαλώντας του το φαινόμενο του θερμοκηπίου, όπως πολύ καλά ξέρουμε να κάνουμε στη Γη. Με την θέρμανσή του θα μπορούσε να λιώσει το νερό που είναι παγωμένο στο εσωτερικό του και στους πόλους και να απελευθερωθεί και το διοξείδιο του άνθρακα που θερμαίνει επίσης. Μετά θα μπορούσαμε να βάλουμε σπόρους ξεκινώντας από βακτήρια και λειχήνες που επιβιώνουν στην Ανταρκτική, μετά βρύα και μετά από χίλια χρόνια σεγκόγιες. Ωστόσο, για να έχουμε αρκετό οξυγόνο, για να συντηρηθούν ολόκληρες αποικίες, θα πρέπει να περάσουν χιλιάδες χρόνια! Πιο γρήγορα θα μπορούσαμε να στείλουμε ωστόσο ερευνητικές αποστολές. Άρα όποιος ονειρεύεται ταξίδια στον Άρη, να ξέρει ότι αποκλείεται να τα κάνει σε αυτήν τη ζωή. Στο μακρινό μέλλον θα πρέπει ωστόσο να θεωρούνται σίγουρα. Και ποιος ξέρει ίσως τότε να συναντήσουμε κι εξωγήινους!

Γιάννης Μανουσάκης, Έξω Μουλιανά, Β' τάξη

Μαθητική διαρροή και Σχολείο Δεύτερης Ευκαιρίας

Τι εννοεί κάποιος όταν λέει τις λέξεις “μαθητική διαρροή”; Λοιπόν, ο όρος “μαθητική διαρροή” αναφέρεται σε εκείνους τους μαθητές που δεν κατάφεραν να τελειώσουν το σχολείο ή δεν πήγαν καθόλου λόγω οικονομικών και άλλων προβλημάτων ή ακόμα το είχαν ξεκινήσει, αλλά λόγω κάποιας αποτυχίας, δηλαδή να έμειναν σε μια τάξη, μπορεί να μην τους ξαναέστειλαν οι γονείς τους.

Φυσικά παλιά που τα πράγματα ήταν πιο δύσκολα, υπήρχε μαθητική διαρροή σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό απ’ ότι υπάρχει τα τελευταία πενήντα χρόνια. Βέβαια, τότε ήταν και άλλα χρόνια. Τότε, λόγω φτώχειας, ήταν λογικό να μην στέλνουν οι γονείς τα παιδιά τους στο σχολείο, αφού δεν είχαν την οικονομική δυνατότητα και επίσης, τότε κάποιος έπρεπε να βοηθάει στα χωράφια και γενικά στις “αντρικές” δουλειές, οπότε τα παιδιά πήγαιναν μέχρι μια ορισμένη τάξη και μετά σταματούσαν. Να πούμε επίσης ότι τότε δεν υπήρχαν γυμνάσια σε όλα τα χωριά, οπότε μπορεί να μην είχαν τρόπο να πηγαίνουν τα παιδιά από τα χωριά, στο γυμνάσιο που μπορεί να υπήρχε μόνο στην κοντινή πόλη. Στα χωριά, εννοείται πως ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού της εποχής ήταν αμόρφωτο.

Το φαινόμενο της “μαθητικής διαρροής” νομίζω ότι και τα δικά μας χωριά, το γνωρίζουν και με το παραπάνω! Ξέρουμε ότι πολλοί από τους παππούδες μας, τους θείους μας, πολλούς γνωστούς μας, ακόμα και κάποιοι από τους γονείς μας, δεν είχαν την δυνατότητα να πάνε μέχρι την Σητεία, για να πάνε γυμνάσιο! Γι’ αυτόν τον λόγο λοιπόν, φτιάχτηκε και το Γυμνάσιο της Τουρλωτής και πραγματικά, έκανε θαύματα στην εποχή του! Το γυμνάσιό μας βοήθησε τα παιδιά που δεν μπορούσαν να πάνε στην Σητεία και πραγματικά, έκανε μεγάλη διαφορά σε όλα τα γύρω χωριά. Στα πρώτα χρόνια λειτουργίας του είχε τάξεις με 30-40 παιδιά, τα περισσότερα που είχαν εγκαταλείψει το σχολείο και το ξανάρχισαν με την ευκαιρία αυτή.

Δεν ήταν όμως όλα τα πράγματα ρόδινα! Επειδή υπήρχε γυμνάσιο κοντά στα χωριά μας, δεν σημαίνει ότι θα πήγαιναν και όλα τα παιδιά! Στο Μητρώο του σχολείου μας έχουν καταγραφεί πολλοί μαθητές που είτε δεν φοίτησαν καθόλου –αν και γράφτηκαν-, είτε δεν τέλειωσαν το σχολείο –συνήθως εγκατέλειπαν μετά την Α’ τάξη, δηλαδή τα έστελναν οι γονείς τους, αλλά όταν έβλεπαν ότι δεν τα κατάφεραν, τα έκοβαν από το σχολείο. Αρκετά παιδιά φαίνεται ότι έκαναν μεταγραφή σε άλλα σχολεία της πόλης, συνήθως συνοδευόμενα και από την οικογένεια στο σύνολό της. Άλλες εποχές όπου υπήρχε ρεύμα για εσωτερική μετανάστευση στις πόλεις, αντίθετα με σήμερα.

Τα στοιχεία μαθητικής διαρροής που έχουμε μελετήσει από το Μητρώο του σχολείου μας μπορούν να μας δώσουν ενδιαφέρουσες πληροφορίες:

- Τα περισσότερα παιδιά που δεν τα κατάφεραν να τελειώσουν το Γυμνάσιο, ήταν αγόρια. Συνήθως αυτά παρατούν το σχολείο αμέσως μετά την Α’ τάξη, αν δεν την περάσουν. Προφανώς ακολουθούν την αγροτική εργασία. Πολλά είναι όμως και τα κορίτσια, που αν και γράφονται, δεν φοιτούν. Να θεωρείται το σχολείο περιττό για τα κορίτσια της εποχής;
- Τα χωριά με τους περισσότερους “αμόρφωτους”, ή τους πρωταθλητές της μαθητικής διαρροής, αν θέλετε, φαίνεται να είναι με διαφορά η Σφάκα και στη συνέχεια τα Έξω Μουλιανά και η Μυρσίνη. Να παίζει ρόλο η απόσταση από την Τουρλωτή ή να είναι θέμα γενικότερης απαξίωσης στην εκπαίδευση σε αυτά τα χωριά;
- Η αποφασιστική τάξη για το μέλλον των παιδιών είναι η πρώτη (Α’). Αρκετά παιδιά γράφονται σε αυτήν, αλλά δε φοιτούν. Άλλα όταν μένουν σε αυτήν, σπάνια συνεχίζουν. Και άλλα μετά από αυτήν παίρνουν μεταγραφή στην πόλη.
- Οι χρονιές με την περισσότερη μαθητική διαρροή ήταν η σχολική χρονιά του 1979-1980 και 1981-1982.
- Αντίθετα τα τελευταία 20-25 χρόνια λειτουργίας του σχολείου δεν εγκαταλείπει σχεδόν κανένας μαθητής – η αλήθεια είναι ότι δεν μένουν και πολλοί μαθητές όπως παλιά-, όμως τα ποσοστά του αριθμού των μαθητών, που φοιτούν στο σχολείο μας γενικά έχουν δυστυχώς μειωθεί.

Για τους ενήλικους, που δεν έχουν τελειώσει το σχολείο, υπάρχει σήμερα λύση και το όνομα αυτής: **Σχολείο Δεύτερης Ευκαιρίας** στις κοντινές μας πόλεις. Αυτό το σχολείο λειτουργεί για ακριβώς αυτόν τον σκοπό, δηλαδή για όσους δεν τελείωσαν το γυμνάσιο και τώρα το έχουν μετανιώσει. Τέτοιο σχολείο λειτουργεί και στην Ιεράπετρα, το οποίο και μας ζήτησε να ετοιμάσουμε το υλικό για τους μαθητές που αναγκάστηκαν να διακόψουν το σχολείο κι έγινε η αφορμή να γίνει αυτή η μίνι έρευνα που μόλις διαβάσατε. Το σχολείο Δεύτερης Ευκαιρίας δίνει μια τεράστια ευκαιρία σε όποιον την χρειάζεται και θέλει να την εκμεταλλευτεί και πιστεύω πως όλοι αυτοί που θέλουν να ξαναπροσπαθήσουν, δεν πρέπει να την χάσουν με τίποτα! Και σε όποιον πάει, καλή σχολική χρονιά ξανά!

Μαρία Καραμανωλάκη, Γ Τάξη, Έξω Μουλιανά (κείμενο κι επεξεργασία του στον Η/Υ)

“Συνέντευξη από τον κύριο Ζερβάκη:

“Ταξίδι στην Πράγα”

Κατά την διάρκεια των προηγούμενων εκλογών μας, ένας από τους καθηγητές μας, ο κύριος Νίκος Ζερβάκης, αποφάσισε να εκμεταλλευτεί τον χρόνο, όταν τα σχολεία ήταν κλειστά, και να πάει ένα μικρό ταξιδάκι στην Τσεχία, στην Πράγα.

Η Τσεχία -επίσημα ονομάζεται Τσεχική Δημοκρατία- βρίσκεται στην Κεντρική Ευρώπη και συνορεύει προς τα βόρεια με την Πολωνία, με τη Γερμανία στα βορειοδυτικά και τα δυτικά, την Αυστρία στα νότια και τη Σλοβακία στα ανατολικά. Η πρωτεύουσα της Τσεχίας, η Πράγα, βρίσκεται στο κέντρο της χώρας, στην καρδιά της Βοημίας, σχεδόν στη μέση της απόστασης μεταξύ Βερολίνου και Βιέννης. Η πόλη περιλαμβάνει δέκα μεγάλους Δήμους. Επίσημη γλώσσα είναι η τσεχική, ωστόσο πολλοί από τους κατοίκους μιλούν Γερμανικά, ενώ τα αγγλικά είναι διαδεδομένα σε όλα τα ξενοδοχεία, στους χώρους διασκέδασης και στις τουριστικές περιοχές.

Για να δούμε τι μας είπε ο κύριος:

Πώς αποφασίσατε να ταξιδέψετε στην Πράγα??:

“Πήρα την ιδέα μέσα από ένα site στο ίντερνετ που λέγεται "free walking tour", το οποίο σε βοηθάει να εξερευνήσεις χώρες που πας για πρώτη φορά και έτσι βρήκα ευκαιρία για την Τσεχία για 5 μέρες που είχε και απευθείας πτήση. Υπήρχε όμως πρόγραμμα και για άλλες χώρες: Αγγλία, Γαλλία, Ισπανία και άλλες πολλές“

Με τι μεταφορικό μέσο ταξιδέψατε;::

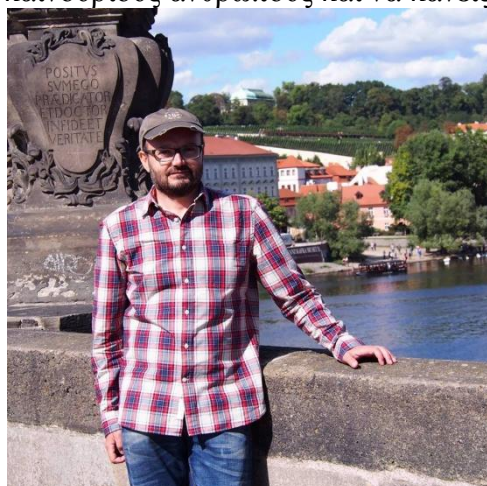
“Ταξίδεψα με αεροπλάνο από μια Τσεχική εταιρία για περίπου δύομιση ώρες και μάλιστα το αεροπλάνο ήταν γεμάτο Τσέχους τουρίστες που γύριζαν από τις διακοπές τους από την Ελλάδα και έλεγαν πώς τους άρεσε πολύ η Κρήτη.”

Πώς περάσατε την πρώτη σας μέρα στην Τσεχία;::

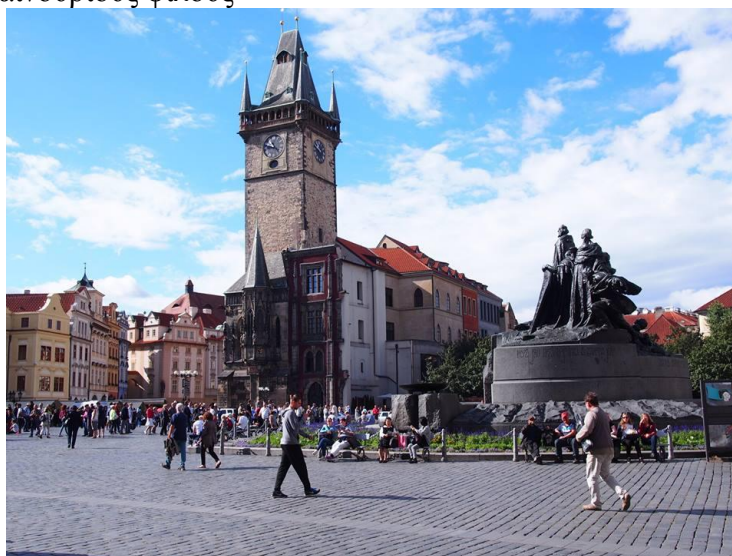
“Την πρώτη μου μέρα έφτασα απόγευμα και βγήκα με μια παρέα με κάτι γνωστούς μου σε μια pub που ήταν κάτι σαν μουσείο μπίρας και υπήρχαν τουλάχιστον 30 είδη μπίρας εκεί!!! Είχε επίσης και ζωντανή μουσική και τραγουδούσε μια κοπέλα.

Που αποφασίσατε να μείνετε;::

“Εμμεσα σε κάποιους γνωστούς φίλους μου, που με φιλοξένησαν. Επίσης σ' αυτό το site υπάρχουν και διάφορες επιλογές φιλοξένησης όπως είναι τα hostel κάτι σαν ξενοδοχεία, όπου σε 1 δωμάτιο μένουν μαζί 8 με 10 άτομα και πληρώνεις 8 με 10 ευρώ την μέρα. Έτσι μπορείς εύκολα να γνωρίσεις καινούριους ανθρώπους και να κάνεις καινούριους φίλους”

Ο κύριος Ζερβάκης δίπλα στον Μόλδοβα και δεξιά πλατεία της Πράγας

Σε ποιά αξιοθέατα πήγατε;::

“Πήγα σε αρκετά αξιοθέατα. Βρίσκεις ξεναγό για 3 ώρες περπάτημα και σου εξηγεί ό,τι θέλεις για τα αξιοθέατα και στο τέλος, άμα θες του δίνεις και φιλοδώρημα. Εγώ του 'δωσα 5 ευρώ. Πήγα στην πλατεία της παλιάς πόλης (Old Town Square), πήγα σε ένα ρολόι, από το οποίο κάθε μία ώρα έβγαιναν κάτι μικρά κουκλάκια που λέγανε την ώρα ή συμβολίζανε κάτι. Πήγα επίσης στην γέφυρα του Καρόλου στον ποταμό Μόλδοβα, η οποία είναι γεμάτη αγάλματα, είδαμε πολλές καθεδρικές εκκλησίες με τεράστια καμπαναριά, εκεί βρίσκεται και η μεγαλύτερη εκκλησία στον κόσμο, αν και η Τσεχία δεν είναι ιδιαίτερα

θηρσκευόμενη χώρα... Επίσης στην Τσεχία υπάρχουν πολλά σπίτια με παλιά αρχιτεκτονική δομή και αυτό σου δίνει την αίσθηση ότι ζεις σε άλλη πιο παλιά εποχή! Υπάρχει επίσης ένα πρόγραμμα, το οποίο σου επιτρέπει να πληρώσεις εισιτήριο για την Πράγα για 2 έως 4 μέρες, στο οποίο μπορείς να πας σε ΟΛΑ τα αξιοθέατα με ΟΛΑ τα μεταφορικά μέσα εντελώς δωρεάν!!

Πως περάσατε τις υπόλοιπες μέρες σας;::

“Την δεύτερη μέρα πήγα σε μια συναυλία κλασικής μουσικής με πιάνο και βιολιά σε ένα παλιό κτήριο που ήταν κάτι σαν το Μέγαρο Μουσικής. Μετά, την τρίτη μέρα, πήγα βόλτα στο κέντρο της πόλης, αλλά χωρίς ξεναγό αυτή τη φορά. Μετά πήγα σε ένα Τσέχικο παραδοσιακό εστιατόριο και έφαγα το παραδοσιακό φαγητό της Τσεχίας, το “γκούλας”. Το απόγευμα πήγα σε ένα street festival με ζωντανή μουσική, φαγητό (κυρίως λουκάνικα), χορό και μύτερες! Την τέταρτη μέρα πήγα βόλτα στα περίχωρα, σε πάρκα και σε σημεία με θέα τον ποταμό Μόλδοβα. Μετά το βράδυ το πέρασα με παρέα στο σπίτι. Την πέμπτη και τελευταία μέρα αναχώρησα με μετρό, μετά με λεωφορείο και στο τέλος στο αεροδρόμιο για Ηράκλειο.

Ποιά ήταν η συνολική εντύπωση σας για την Τσεχία;::

“Ήταν πραγματικά πολύ ωραία και διαφέρουν από μας σε πολλά πράγματα όπως στο φαγητό: εκεί τρώνε γενικώς πολύ κρέας (χοιρινό και βοδινό), πολύ κρεμμύδι, πολύ σκόρδο, έχουν γενικώς βαριά φαγητά και άλλο ένα παραδοσιακό τους φαγητό είναι η μανιταρόσουπα. Έχουν επίσης και κάτι γλυκά ψωμιά ψημένα σε κάρβουνα, με ζάχαρη και έχουν και μεγάλη ποικιλία στα λουκάνικα και στις μύτερες. Γενικά η Τσεχία επίσης έχει έντονη νυχτερινή ζωή, έχουν διαφορετικό νόμισμα, τις κορόνες (το 1 ευρώ ισοδυναμεί με 26 κορόνες!). Επίσης η Τσεχία φημίζεται αρκετά για τα κρύσταλλα της και έχει το μεγαλύτερο σύστημα παλατιών στην Ευρώπη, όπου και μένει ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας της Τσεχίας!

Κύριε Ζερβάκη, σας ευχαριστούμε πολύ για την συνέντευξή σας και σας ευχόμαστε καλά ταξίδια και στη συνέχεια.

Τάνια Ρούσεβα, Γ' Γυμνασίου, Μέσα Μουλιανά (κείμενο κι επεξεργασία του στον Η/Υ)

Ανακύκλωση μπαταριών στο σχολείο μας

Στο σχολείο μας έχουμε κάδο ανακύκλωσης μπαταριών και φέτος, επειδή τον γεμίσαμε, ήρθαν από την εταιρία και μας τον άδειασαν. Μας είπαν για τη διαδικασία και τη σωστή χρήση του κάδου. Το κίνητρο της συλλογής και ανακύκλωσης των μπαταριών είναι και οικονομικό, γιατί ο μόλυβδος που περιέχουν λιώνεται και πουλιέται. Τις μπαταρίες πρέπει να τις ανακυκλώνουμε, γιατί αλλιώς τα υγρά τους είναι πολύ επικίνδυνα:

A)Κίνδυνοι από μπαταρίες για εμάς:

1. Κίνδυνοι από ανάφλεξη
2. Κίνδυνοι από διαρροή των τοξικών τους υγρών
3. Απαγορεύεται να τις τρυπήσει κάποιος ή να δοκιμάσει να τις ανοίξει
4. Κίνδυνος κατάποσής τους από τα παιδιά

B)Κίνδυνοι για το περιβάλλον:

1. Ανάφλεξη και μόλυνση του περιβάλλοντος από την καύση
2. Μόλυνση του εδάφους και των υπόγειων υδάτων

Γι' αυτό πρέπει να αποφεύγουμε τη χρήση τους όσο είναι δυνατόν. Να προτιμούμε τις επαναφορτιζόμενες και τις ηλιακές μπαταρίες. Κι αν χρησιμοποιούμε τις συμβατικές να φροντίζουμε να τις ανακυκλώνουμε.

ΟΣΟΙ ΑΠΟ ΕΣΑΣ ΕΧΟΥΝ ΜΠΑΤΑΡΙΕΣ ΓΙΑ ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ ΝΑ ΤΙΣ ΣΤΕΛΝΕΤΕ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ Μας ΑΝΤΙ ΝΑ ΤΙΣ ΠΕΤΑΤΕ!

Γιώργος Σταματάκης, Σφάκα, Α' τάξη

ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Το γυμνάσιό μας έχει αποκτήσει μια αρκετά καλή και μεγάλη συλλογή βιβλίων και αυτό το χρωστάει σε δωρεές φίλων και γνωστών όπως: η κυρία Σοφία Γεωργαντάκη από την Σητεία που, στην μνήμη των παιδιών της, μας έκανε δώρο τα βιβλία τους, ο Σπύρος Γαλανάκης που μας δώρισε μια σειρά βιβλίων του Νίκου Καζαντζάκη, η Αντονέλα Ασκορδαλάκη που μας έδωσε βιβλία των παιδιών της, ακόμα η Έλλη η Πασχαλάκη κ.α. Ακόμα διάφορα εφηβικά βιβλία που αγοράσαμε με έσοδα της σχολικής μας εφημερίδας, καθώς και άλλα που μας χάρισε ο Σύλλογος Τουρλωτιανών Αττικής. Επίσης βιβλία λογοτεχνικά, ιστορικά, φιλολογικά, θρησκευτικά κ.α., δωρεά του Υπουργείου ή των συγγραφέων τους.

Για αυτό λοιπόν **φέτος το γυμνάσιο μας, δίνει την ευκαιρία στο κοινό της περιοχής μας να έχει πρόσβαση σ' αυτήν την ωραία συλλογή και όποιοι από σας θέλουν να τα δανειστούν και να τα απολαύσουν.** Υπεύθυνη της βιβλιοθήκης είναι η κύρια Μετσογιαννάκη και **όσοι θέλετε να δανειστείτε ένα βιβλίο θα μπορείτε να την βρείτε στο τηλέφωνο του Γυμνασίου Τουρλωτής: 28430-94338 τις ώρες του σχολείου ή να μας επισκεφτείτε στο μεγάλο διάλλειμα (10:25 έως 10:40).** Όσοι δανειστούν βιβλία εννοείται ότι θα πρέπει να τα προσέχουν και να τα επιστρέψουν σύντομα!!!

Μαίρη Κοϊνάκη, Τουρλωτή, Γ' τάξη

Η αξία της βιβλιανάγνωσης

Η εποχή της τεχνολογίας έχει μπει για τα καλά στην ζωή μας, παντού υπάρχουν τα κινητά (απαραίτητα αξεσουάρ όλων μας), τα λάπτοπ, τα τάμπλετ και οποιαδήποτε άλλη ψηφιακή συσκευή, η οποία κάνει την ζωή μας εύκολη και άνετη. Όλα αυτά βέβαια έχουν βοηθήσει τον άνθρωπο, και αυτό κανείς δεν μπορεί να το αμφισβητήσει. Όμως μέσα σε αυτόν τον ψηφιακό πανζουρλισμό κάποιες αξίες που πρόσφεραν και θα προσφέρουν πάντα στον άνθρωπο κάτι παραπάνω πάνε να χαθούν.

Μια από αυτές τις αξίες είναι η αξία της ανάγνωσης ενός βιβλίου. Τα βιβλία πάντα προσφέρουν την καλύτερη συντροφιά στον άνθρωπο βοηθώντας στον ελεύθερό του

χρόνο να ξεχνάει τα προβλήματα του. Όλοι μας έχουμε κάποια στιγμή της ημέρας ελεύθερο χρόνο, και ο καθένας μας τον αξιοποιεί ανάλογα με το πώς αυτό που θα κάνει να τον ξεκουράσει και να τον χαλαρώσει, έτσι ώστε να ξεχνιέται. Τα πρώτα πράγματα στον ελεύθερο χρόνο που ασχολούμαστε είναι η τηλεόραση, ξαπλωμένοι στον ωραίο και άνετο καναπέ του σπιτιού μας και βλέποντας τις αγαπημένες μας σειρές. Στη συνέχεια σειρά έχει το ιντερνέτ με τους διαδικτυακούς μας φίλους στο φέισμπουκ. Όλα αυτά καλά είναι, όχι όμως όπως η ανάγνωση ενός καλού και σωστού βιβλίου. Είναι πάρα πολλά αυτά που ο καθένας μας μπορεί να αποκομίσει από ένα καλό βιβλίο, είτε ιστορικό, είτε λογοτεχνικό ή φιλολογικό, πέρα από το ότι μαθαίνουμε ένα σωρό καινούρια πράγματα, μας γεμίζει με συναισθήματα (χαράς, λύπης) μεταφέροντάς μας σε ένα κόσμο φανταστικό και περιπέτειας. Επίσης μας οξύνει το πνεύμα και μας κάνει να σκεπτόμαστε πράγματα και καταστάσεις, στις οποίες κάποια στιγμή στην ζωή μας μπορεί και να βρεθούμε.

Ένα καλό βιβλίο ανοίγει στο μυαλό μας νέους ορίζοντες και κάποια πράγματα μας κάνει να τα βλέπουμε και να τα σκεπτόμαστε διαφορετικά, προσφέροντάς μας συνάμα ευφράδεια γραπτού και προφορικού λόγου.

Όλα αυτά που μας προσφέρει ένα βιβλίο, πιστεύω ότι είναι αρκετά, έτσι ώστε όταν θέλουμε να ξεφύγουμε από τα προβλήματα μας και ο ελεύθερός μας χρόνος να αποκτάει αξία, αντί να καθόμαστε στην τηλεόραση και στο ιντερνέτ ένα καλό βιβλίο θα μας βοηθήσει περισσότερο.

Μαίρη Κοϊνάκη, Τουρλωτή, Γ' τάξη (κείμενο κι επεξεργασία του στον Η/Υ)

**(στη φωτογραφία η συντάκτης του άρθρου Μαίρη Κοϊνάκη με την Τάνια Ρούσεβα και τη Μαρία Καραμανωλάκη στην αίθουσα του Δημοτικού, όπου στεγάζεται μέρος της συλλογής μας από βιβλία)*

Στο τεύχος αυτό εργάστηκαν εκτός απ' τα παιδιά:

Επιμέλεια κειμένων Γυμνασίου - Σελιδοποίηση: Μαρία Μετσογιαννάκη, φιλόλογος.

Υπεύθυνη μαθητικών κοινοτήτων : Γ' τάξη Γυμνασίου Τουρλωτής

Ενημέρωση ιστοσελίδας : Σάββας Καλένης Σχέδιο τίτλου : Σολιδάκης Βασίλης